

ROSA RORANS BONITATEM

Részletek Szent Brigitta kinyilatkoztatásaiból

Én vagyok az ég és föld teremtője, az Atyával és Szentlélekkel egy Isten. Én vagyok az, aki a prófétákhoz és az ősatyákhoz szólottam és akit ők vártak. Az ő várakozásuk és ígéretem szerint bűn nélkül testet öltöttem. Úgy szállottam a Szűz méhébe, mint a ragyogó nap a tiszta drágakőbe. Mert amint nem sérti meg a napfény az üveget, ha áthatol rajta, a Szűz épsége sem sérült meg ember-ségem fölvetélével. És én úgy vettem fel az emberséget, hogy az istenséget sem hagytam el. Bár emberségemmel a Szűz méhében voltam, mégsem kisebbedtem az istenségemben, mert mindent kormányoztam és betöltöttem az Atyával és a Szentlélekkel együtt. Amint ugyanis nem lehet elválasztani a fényt a tűztől, úgy sohasem vált el istenségem az emberségtől, még a halálban sem. Azután azt akartam, hogy ezt a testet, noha tiszta volt minden büntől, mindenkinek a bűneiért tetőtől talpig megmarcangolják és keresztre szögezzék. Ezt áldozzák fel most is naponta az oltáron, hogy annál jobban szeressenek az emberek és megemlékezzenek jótéteményeimről. És most mégis egészen elfelejtenek és elhanyagolnak és megvetnek és száműznek, mint egy királyt saját országából, akinek helyébe gonosz bitorlót választottak és most azt tisztelik. És végül uralkodni akartam az emberen. Jog szerint királynak kellene lennem, hiszen én teremtettem és váltottam meg. De ő most megtöri és meggyalázza a hűséget, amelyet a kereszttségben ígért nekem; megsérti és megveti törvényeimet, amelyeket eléje tűztem. A saját akaratát szereti és nem törődik azzal, hogy rám hallgasson. Sőt a hitvány rablót, a Gonoszt többre tartja nálam és neki fogadott hűséget. Valóban rabló ő, mert az ember lelkét, melyet saját vérelen megváltottam, magához ragadja az által, hogy gonoszságra csábítja és hamisságra biztatja. Nem azért ragadja el, mintha hatalmasabb volna nálam; mert oly hatalmas vagyok, hogy szavammal mindent megtehetek; oly igazságos vagyok, hogy az igazság ellen a legkisebbet sem tenném, még ha az összes szentek kérnének is rá. Hanem azért, mert az ember, aki szabad akaratot kapott, szántszándékkal semmiben sem veszi parancsaimat és az ördöggel cimborál. Ezért igazságos, hogy megtapasztalja annak zarnokságát. Mert magát a Gonoszt is jónak teremtettem, de saját rosszakarata következtében elbukott. Most szolgám a bűnük megtorlására. De annak ellenére, hogy most ennyire megvetnek, mégis olyan irgalmasszívú vagyok, hogyha valaki könyörületességemhez fordul és megalázza magát, megbocsátom neki, amit csak elkövetett és megszabadítom a gonosz rablótól. Aki azonban megátalkodik megvetésemben, arra úgy rábocsátom igazságomat, hogy akik látják, megremegnek és akik megtapasztalják, azt mondják: Jaj nekünk, hogy egykor haragra ingereltük a dicsőséges Urat! De te lányom, akit kiválasztottalak magamnak és akihez lélekben szólok, szeress engem teljes szivedből. Ne úgy mint fiadat és lányodat vagy szüleidet, hanem jobban, mint bármit is a földön. Mert én, aki téged teremtettelek, semmi tagomat sem kíméltem az érted való szenvedéstől. És oly szeretettel szeretem most is lelkedet, hogyha nem lenne enyém, amennyiben lehetséges volna, csak érette keresztre feszíttetném magamat. Kövesd alázatosságomat. Mert én, az angyalok és dicsőség királya, hitvány rongyokat öltöttem magamra és ruhátlanul álltam az oszlop mellett, fülemmel hallottam minden gyalázkodást és gúnyolódást. Akaratomat tartsad előbbrevalónak a magadénál. Ha megteszed, szived szívemben lesz és lángralobban szeretetemtől, mint ahogy a gyúlékony fa lángat fog a tűztől. Betöltöm lelkedet és benned lakozom, úgyhogy az ideig valók keserűekké lesznek számodra, a testnek pedig minden akarata szinte méreggé. Megnyugszol istenségem karja közt. És ott nincs semmi testi gyönyörűség, hanem a lélek öröme és vigassága. Mert az örvendező lélek kívül

és belül tele örömmel. És nem gondol semmi másra, nem kíván semmi mást mint az örömet, amely az övé. Egyedül engem szerezz tehát és meg lesz mindened, amit csak akarsz és bővelkedni fogsz.

Most sokan gyűlölnék engem. Tetteimet és szavaimat terhesnek és hiába-valónak tartják. De a Házasságtörőt, azaz a Gonoszt, magukhoz ölelik és szeretik. Morgolódással és keserőséggel teszik, amit csak tesznek értem. Nevemet sem vallanák meg, ha nem tartanának az emberek megítélésétől. A világot azonban oly őszintén szeretik, hogy sem éjjel, sem nappal nem hagynak fel az érte való fáradozással és az iránta való buzgólkodás fűti állandóan őket. Ezeknek a szolgálata olyannak tetszik előttem, mintha valaki pénzt adna valakinek azért, hogy az megölje gyermekét. Így tesznek ők: mert adnak valamicske alamizsnát és ajkukkal tisztelnek engem, de csak azért, hogy jól menjen dolguk a világban és megmaradjanak a megbecsülésben és bűnükben. Így azután a jó soruk megöli bennük a jó lelket. De ha te szeretni akarsz engem egész szívedből és semmi más után nem akarsz vágyódni, mint utánam, a szeretet útján magamhoz vonlak, mint mágneskő a vasat és karomba zárlak. És ez oly erős, hogy senki szét nem feszítheti. És oly szilárd, hogyha széttárom, senki be nem hajlíthatja. De édes is, édesebb minden illatszernél. A világ gyönyörűségeihez pedig hasonlítani sem lehet.

* * *

Dicsőség néked, Isten, mindazokért, amiket teremtettél. És tisztelet néked minden erényedért. És viszonozza néked mindenki szolgálattal szeretetedet. Én méltatlan, vétkes gyermekségemtől fogva, hálát adok néked, Istenem, hogy egy bűnöstől sem tagadod meg kegyelmedet, ha kéri, hanem mindenkin megkönyörülsz és mindenkinek irgalmazol. Ó, édes Istenem, csodálatos az, amit velem teszel. Mert amikor csak tetszik néked, lelki álomba merítesz és olyankor megadod, hogy szellemi dolgokat lássak, halljak, érzékeljek. Ó, Istenem, milyen édesek a te szavaid lelkemnek! Mint legédesebb táplálékát fogadja magába és szívem nagy örvendzéssel mélyéig kitarul előttük. Mert szavaid, amint hallgatom őket, eltörpülnek, de éhesebbé is tesznek. Eltöltenek, mert semmi sem olyan kedves nekem, mint a te szavaid. Éhesebbé tesznek, mert még tüzesebben vágyom őket hallani. Adj tehát, áldott Istenem, segítséget, hogy mindig a te akaratodat tegyem. — Krisztus így felel: Én kezdet és vég nélkül vagyok. És az én hatalmamból jött létre minden, ami van. Mindent az én bölcseségem rendez és mindent az én akaratom kormányoz. Minden cselekedetemet a szeretet irányítja, ezért semmi sem lehetetlen nekem. De szerföltt kemény az a szív, mely nem szeret engem, nem fél engem: mert én vagyok mindenek kormányzója, bírója. S az ember mégis inkább a Gonosz akaratát teljesíti. Pedig az is csak az én csatlósom. Áruló, aki bőségesen kínálja méregpoharát szerte a világon. Ezért azután nem tudnak élni a lelkek és a pokol halálába merülnek. Ez a méreg pedig a bűn. Édes az íze, noha a lélek számára keserű. És a gonosz keze bőven ontja mindenkinek nap-nap után. Ki hallott még ilyet, hogy az embereknek fölkinálják az életet és ők a halált választják. És én mégis irgalmas Istene vagyok mindenkinek s együtt szenvedek nyomorúságukkal. Úgy teszek, mint a király, aki bort küld szolgálóinak és azt mondja: Adjatok belőle inni sokaknak, mert üdvös. A betegeknek gyógyulást ad, a szomorúaknak vigasztalást, az egészségeseknek bátor szívet. De bort csak alkalmas edényben küldenek. Így az én szavaimat te viszed bor gyanánt szolgálaimhoz, te aki az edényem vagy. Szent Lelkem tanít ugyanis téged, hová menj és mit mondj. Ezért örömmel és félelem nélkül mondd el, amit rádbízok, mert senkinek sincs hatalma ellenemben.

* * *

Amikor az Úr jászlánál voltam Betlehemben, láttam egy csodálatos szép, fehér köpenybe és finom alsóruhába öltözött Szűzet, áldott állapotban. Volt vele egy igen tiszteletreméltó Oreg, és volt velük egy ökör és egy szamár is.

Bementek a barlangba. Az Öreg jászolhoz kötötte az ökröt és a szamarat. Kiment s egy égő lámpát hozott a Szűzhöz. A falra erősítette és kiment, hogy ne legyen jelen a szülésnél. A Szűz pedig leoldotta lábáról saruit, letette a fehér köpenyt, leoldotta fejéről a kendőt s maga mellé helyezte azokat. Egyetlen tunikában maradt. Közben szépséges haja folyékony aranyként ömlött szét hátán. Akkor ragyogó tiszta és finom pólya-kendőket szedett elő: kettőt gyölcsből, kettőt posztóból, melyeket a születendő kisdéd bepólyálására hozott magával; azután két gyolcskendőcskét a kisdéd fejének befedésére és bekötésére. Mindezeket maga mellé tette, hogy idejében kéznél legyenek. Mikor a Szűz kész volt az előkészületekkel, imádsághoz készülve nagy tisztelettel térdre ereszkedett. Háttal a jászolnak fordult, arcát pedig kelet felé az égre emelte. Kiterjesztett karokkal, szemeit az égre szegezve állt ott mintegy elragadtatott elmélkedésbe merülve, részegen az isteni édességtől. S amíg így állt imáságba mélyedve, láttam, hogy megmozdul a méhében fekvő gyermek és egy szempillantás alatt a világra jött. Oly kimondhatatlan fény és ragyogás áradt belőle, hogy a naphoz hasonlítani sem lehet és a mécses, melyet az Öreg hozott, egészen elhalványodott, mert az isteni ragyogás a lámpa anyagi világát teljesen gemmisítette. Oly hirtelen, egy pillanat műve volt a szülés, hogy sem ráfigyelni, sem meglátni nem tudtam. De ott láttam a dicsőséges Kisdédet, amint ruhátlanul és fényt árasztva feküdt a földön. Teste tiszta volt minden szennytől és szeplőtől. Akkor az angyalok csodálatosan kellemes és édes énekét is hallottam. A Szűz teste pedig ismét visszanyerte csodás szépségét és báját. Amint tehát a Szűz látta, hogy megszületett, kezét összekulcsolva nagy tisztelettel és hódolattal imádta a Gyermeket és beszélt hozzá. És akkor a Kisdéd megmozdult egy kisse, sirva és reszketve a hidegtől és a padozat durvaságától, amelyen feküdt, kiterjesztette tagocskáit: oltalmat és anyja becézését kereste. És anyja karjába emelte s kebléhez szoritotta. Keblén arcával melengette nagy örömmel és gyöngéd anyai együttléssel. Leült a földre, kisdédét ölébe fogta és buzgón bepólyálásához fogott. Amint elvégezte, bejött az Öreg, térdreborult és örömkönnyeket hullatva imádta Őt. És akkor a Szűz fölkelte ölében tartva a Gyermekeket. Józseffel együtt a jászolba helyezték, térdreereszkedtek s mérhetetlen örvendezéssel és vígsággal imádták.

* * *

Egy alkalommal, amikor Szent Brigitta imádkozott, lelki látomásban egy kis tüzet látott és a tűzön egy kis edényt és abban valami kívánatos ételt. Látott egy aranyos, ragyogó bíborba öltözött férfit is. Ez térdénállva körüljárta a fazekat, majr fáfújt a tűzre, majd megmozgatta a fát és mindenképpen szorgoskodott körülötte. És ez így szólt ahhoz, aki őt látta: Te, aki most ezt nézed, láttál már valaha ilyen alázatos embert, mint én? Látod, ebben az aranyos ruhába öltözött micsóda szolgálai igyekezettel vagyok e körül az edény körül? Térdénállva körüljárom, földig hajtom a fejem, miközben a tüzet fújom. Fát is hozok és majd összebb rakom, majd meg széttúrom, semmi fáradságot sem sajnálok. Elismerheted, mennyire alázatos vagyok. De meg kell neked mutatom, mit jelent ez. Ezen az edényen a te szívedet értem. Az ételen, amely benne van, azokat az édes szavakat, amelyeket Isten ajándékoz neked felülről; a tűzön a szeretet hevét, melyet Istentől kaptál. Én pedig a Gonosz vagyok, aki irigykedem vigasztalásaidra: azért szorgoskodom oly alázatosan. Nem anyyira azért fújom a tüzet, hogy jobban lobogjon, hanem inkább, hogy a hamu, azaz a világi dolgok iránti rendetlen hajlandóság az edénybe, vagyis a szívedbe szálljon s így a benne lévő kívánatos étel, a Szentlélek belédöntött szava ízét veszítse. A paraszat és a fát azért mozgatom, hogy az edény, azaz szíved, a földhöz, földi imerőseidhez és embertársaidhoz hajoljon s így Istent kevésbé szeresse.

* * *

Az igazak testének és lelkének elválása nem más, mint álom, mert tovább élnek az örök életben. Azt kell igazán halálnak nevezni, ha a testtől megvált lélek az örök halálban él tovább. Sokan kívánnak keresztény halállal meghalni, anélkül, hogy gondolnának az azután következőkre. Mi keresztény halál, ha nem az, amint én haltam meg: ártatlanul, jó lélekkel, türelmesen. Vajjon megvetésre méltó vagyok-e én azért, mert halálom megvetett és kegyetlen volt? Vagy oktalanok-e választottaim azért, mert megvetésre méltó dolgokat szenvedtek el? Vagy talán a szerencse akarta azt és a csillagok rendelték? Éppen nem. Hanem azért szenvedtünk én és választottaim kegyetlen dolgokat, hogy szóval és tettel megmutassuk az égbe vezető nehéz utat, és hogy gondolják meg a bűnösök, mekkora tisztulásra van szükségünk, ha a választottak és ártatlanok ilyen keményen szenvednek. Tudd meg tehát, hogy az hal meg megvetésre méltóan és rosszul, aki fegyelmezetlen élet után bűneiben megátalkodva hal meg, vagy aki, miután egész életében jól ment sora, még tovább szeretne élni, és nem tud hálás lenni Isten iránt. Aki egész szívével szereti Istent, ha az oktalanok szemében lenézett halál kínozza, vagy hosszas betegség gyötri is, az él és szerencsésen hal meg, mert a fájdalmas halál kisebbíti a bűnöket és azok büntetését s növeli a koronát.

A NAGY HŰSÉGÉRT

Te látod, Isten, bizton, mit cselekszem,
Alakosságom, sok könnyelműségem;
Percig rendítve, most hozzád menekszem,
Mert csak a messzi célhoz van hűségem.

Ezért kötelmek gúnyja s a hideg szem,
S jó-nem-voltom, nagyobb kötés nyűgében
S ítéletekben itten csúnya veszttem —
Mert egy ítélet van csak földön, égen.

Mint túlhév kasznár, jussost is kimartan,
Isten, bős szolgád, csak neked kapartam,
S a vad Művet szolgálni, volt az élet —

S mint árva állat, örvény, — habverés — vitt,
Rém éjben, mélyben, mitse várva épít —
S milyen lesz, mennyi: te tudod, s miért lett.

Fodor József